

Chương 2: Thân thể nạn nhân

Tiếng cửa sắt nặng trĩu đóng lại dội mạnh vào trái tim Lương Mộc Tử. Phòng thẩm vấn lạnh lẽo giống như một hố băng, cho dù thời tiết có nóng nực thế nào thì ở nơi này cũng không thể cảm nhận được. Lương Mộc Tử ngồi trên ghế trong sự rối bời, bất an, viên cảnh sát đang nhìn cô ở phía đối diện trông thật quen mắt. Bên cạnh anh ta còn có một viên cảnh sát khác, người này chốc chốc lại nhìn cô, đôi mắt ánh lên vẻ áy náy và hồ thẹn.

“Dường như tôi đã từng gặp cô ở đâu.” Viên cảnh sát mở cuốn sổ ghi chép, nói với vẻ hồ hững.

Lương Mộc Tử chau mày, hai tay siết chặt thành nắm đấm, tâm trạng vẫn chưa ổn định trở lại. Cô không có lòng dạ nào để nói chuyện tầm phào với anh ta, cô chỉ muốn biết hung thủ đã giết hại em gái cô là ai.

“Bao giờ thì có thể tìm ra hung thủ đã sát hại em gái tôi?” Đây chính là câu nói đầu tiên của Lương Mộc Tử kể từ lúc bước chân vào đồn cảnh sát.

Viên sĩ quan cảnh sát Tiêu Tĩnh ngồi đối diện với Lương Mộc Tử hơi mím môi. Lương Mộc Tử quá căng thẳng, như vậy về căn bản sẽ không có cách nào để tiến hành điều tra.

“Cô hãy thư thái một chút, đừng mãi đau lòng vì cái chết của người đã khuất nữa, nếu cô không thể kịp thời cung cấp thông tin liên quan đến vụ án cho chúng tôi, e rằng việc phá án sẽ vô cùng khó khăn!” Tiêu Tĩnh an ủi Lương Mộc Tử, nhưng những lời anh ta nói không mấy phát huy tác dụng, trái lại càng khiến cô thêm kích động.

“Đau lòng? Tôi có thể không đau lòng được sao? Đó là em gái tôi, em gái ruột của tôi đây! Nếu em gái ruột của anh chết, anh có thể thản nhiên ngồi đây nói những lời châm chọc như thế này với tôi không?” Lương Mộc Tử bỗng nhiên đứng bật dậy, giận một nỗi không thể xông lên giáng cho anh ta một cái bạt tai, nhưng lập tức cảm thấy hối hận vì những lời vừa nói ra.

“Cô...” Tiêu Tĩnh siết chặt nắm tay và nện mạnh xuống bàn, từ trước tới giờ anh chưa từng gặp người con gái nào ngang ngược đến thế. “Cô đúng là không biết tốt xấu! Nếu cô cứ ngang ngược và đả đốn như vậy, e rằng tôi cũng không giúp nổi cô!”

Lương Mộc Tử ngồi xuống, cổ trắn tĩnh lại, ngại ngùng nói lời xin lỗi: “Xin lỗi anh, vừa nãy tôi đã sai, mong anh bỏ quá cho! Nếu anh muốn tìm hiểu chuyện gì, xin cứ hỏi!”

Nói rồi cô chột nghĩ lại, nhớ tới Na Phàm, bèn lén rút điện thoại ra và bấm số, mở ra một cuộc hội thoại dài.

“Xin hỏi, cô Lương Mộc Tử, cô làm nghề gì? Cô có sống cùng với Lương Tiểu Như không? Cô biết những gì về đời tư của Lương Tiểu Như?” Tiêu Tĩnh không để tâm đến sự nóng nảy của cô bạn này, tiến hành đặt câu hỏi theo lệ.

Điện thoại đã được kết nối, Na Phàm chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy một chuỗi âm thanh vang lên từ đầu bên kia.

“Tôi là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện trực thuộc. Có lẽ vì bệnh tình của cha mẹ nên cả tôi và em gái đều muốn trở thành những bác sĩ giỏi, tuy em gái tôi còn đang đi học nhưng thành tích của nó từ trước tới giờ rất xuất sắc!” Trong lòng Lương Mộc Tử, Tiểu Như vẫn mãi là một cô bé vô cùng ưu tú.

Ưu tú ư? Trong mắt của cảnh sát, những từ kiểu như “ưu tú” này chỉ là

sáo rỗng, rất nhiều tội phạm là những kẻ có tài với chỉ số IQ⁽¹⁾ và chỉ số EQ⁽²⁾ ở mức cao. Nhưng chính những từ ngữ gọi là “ưu tú” kiểu này tích tụ lại đã đẩy bọn họ vào con đường phạm tội.

(1) *Chỉ số thông minh.*

(2) *Chỉ số cảm xúc.*

“Sự ưu tú mà cô nói đến rất mơ hồ, cô có thể nói rõ hơn về những hoạt động trong cuộc sống thường nhật của cô ấy không?” Tiêu Tĩnh chỉ muốn tìm hiểu sâu hơn về thói quen sinh hoạt của người chết, bởi vì xem ra vụ án này là do một người đàn ông gây ra, hơn nữa lại còn là người quen.

“Cuộc sống thường nhật ư?” Lương Mộc Tử bỗng ngây người.

Tuy cùng sống trong một thành phố, chỗ ở cũng không quá xa nhau nhưng hai chị em cô giống như những người xa lạ, chưa từng quen biết nhau. Những ấn tượng của Lương Mộc Tử đối với Lương Tiểu Như vẫn chỉ dừng lại ở một ngày nào đó của một năm trước.

Cô lau nước mắt, rầu rĩ cất lời: “Thực sự xin lỗi, tôi không sống cùng với Tiểu Như, vì thế không hiểu lắm về cuộc sống hằng ngày của nó.”

Câu nói của cô không làm cho Tiêu Tĩnh cảm thấy kỳ lạ, từ hiện trường vụ án, có thể nhận ra Lương Tiểu Như sống một mình.

“Hai người cùng sống trong một thành phố, cô lại có công việc ổn định, vì sao không ở chung một nhà? Lẽ nào mối quan hệ giữa hai người không tốt?” Tiêu Tĩnh mở to mắt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt hơi lóe lên của Lương Mộc Tử. Trong lòng Lương Mộc Tử nhất định có điều khó nói, nếu không cô sẽ không lãng tránh mà nói thẳng vào vấn đề chính.

“Không, không, quan hệ giữa chúng tôi vẫn được coi là tốt!” Lương Mộc Tử hơi nghẹn ngào, có một số việc cô quả thực không muốn nói ra, điều này sẽ làm tổn hại đến tình cảm tốt đẹp giữa cô và Tiểu Như. “Vì gã

bạn trai cũ của tôi mà giữa hai chị em tôi xảy ra mâu thuẫn, không muốn sống cùng nhau nữa, em ấy đã dọn ra ở riêng.”

Những lời nói vừa rồi của Lương Mộc Tử khiến Tiêu Tĩnh vô cùng kinh ngạc, mà không chỉ có Tiêu Tĩnh, Na Phàm ở đầu bên kia điện thoại cũng giật mình sửng sốt. Lương Mộc Tử và Lương Tiểu Như là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau, khả năng cả hai người họ cùng thích một người đàn ông là vô cùng nhỏ, thế nhưng rốt cuộc chuyện lạ lùng đó đã xảy ra.

“Về sau thì sao? Cô đã nhượng bộ, để Tiểu Như qua lại với người đàn ông kia ư? Người đàn ông đó tên là gì?”

“Về sau thế nào thì tôi không biết. Từ ngày Tiểu Như học đại học, sau đó chuyển ra phòng trọ ở ngoài, tôi chưa từng nói chuyện với em ấy về vấn đề này. Tôi nghĩ rằng họ đã ở bên nhau, nhưng xem dáng vẻ của em ấy thì dường như không phải vậy. Tôi hy vọng em gái mình được hạnh phúc, kỳ thực, chỉ cần em ấy hạnh phúc, tôi có thể rút lui, một người đàn ông thì có là gì?” Khóe miệng Lương Mộc Tử lộ rõ nỗi niềm khó nói, Tiểu Như đã mất rồi, những lời này của cô chẳng thể nào truyền đến tai em gái cô được nữa. “Người đàn ông đó tên là Vương Tư Kiệt, chính là viên cảnh sát đang ngồi cạnh anh.”

“Vương Tư Kiệt?” Tiêu Tĩnh quay đầu, liếc mắt nhìn anh ta. “Sao có thể là tiểu tử cậu? Cậu...”

Anh thực sự không biết nên nói gì với anh chàng này, đường đường là một cảnh sát mà lại bị dính vào một vụ án mạng, hơn nữa lại còn liên quan mật thiết như vậy, khiến anh không khỏi lo nghĩ.

“Đội trưởng Tiêu, anh không nên nghi ngờ tôi. Tối qua chúng ta cùng trực ban mà, anh quên rồi sao?” Vương Tư Kiệt không ngờ Lương Mộc Tử lại nhanh chóng khai ra toàn bộ mọi điều về mình như vậy.

“Vì sao cậu không sớm nói là có quen biết với cô ấy? Hay là cố ý che giấu?” Tiêu Tĩnh có chút tức giận, giơ cao tay gõ mạnh vào phần trên của lớp vỏ máy tính.

“Tôi không đến hiện trường vụ án cùng các anh, làm sao biết được là cô ấy đến đây để tiến hành phối hợp điều tra hay là người bị tình nghi? Tôi không muốn đẩy lên sự nghi ngờ, huống hồ hơn một năm nay hai chúng tôi cũng không gặp nhau!” Vương Tư Kiệt trình bày, không dám có chút giấu giếm.

“Vậy cậu và Lương Tiểu Như có quan hệ gì? Lần cuối cùng gặp mặt là khi nào?” Tiêu Tĩnh thẳng thắn hỏi rõ toàn bộ những điều nghi vấn trước mặt Lương Mộc Tử.

“Chính là lần cuối cùng gặp Lương Mộc Tử, sau đó Tiểu Như cũng chẳng thèm đếm xỉa tới tôi nữa.” Vương Tư Kiệt thở dài một hơi. “Thực ra, Tiểu Như không thích tôi, cô ấy chỉ muốn thăm dò xem tình cảm của tôi dành cho Mộc Tử có thật lòng hay không! Nhưng... không ngờ tôi lại dễ bị mê hoặc đến vậy, đã phạm lỗi mang tính nguyên tắc, nên mới dẫn đến tình cảnh hiện giờ...”

“Cái gì? Anh...” Lương Mộc Tử như sắp ngất xỉu, không ngờ Tiểu Như lại vì mình mà hy sinh lớn như vậy, thật là làm khó cho người chị xấu xa như cô. Mộc Tử vẫn muốn tác thành cho hai người họ, không ngờ sự tình lại trắc trở dường này.

Vương Tư Kiệt cho rằng có nói nhiều đến mấy cũng không thể bù đắp được cho cái chết của Tiểu Như, nhưng lỗi lầm tày trời của anh ta cũng không phải là nguyên nhân trực tiếp khiến Tiểu Như phải bỏ mạng.

Tiêu Tĩnh thở dài một tiếng, lắc đầu về bất lực, rồi vỗ nhẹ vào vai Vương Tư Kiệt và nói: “Cậu không cần phải theo vụ án này nữa, tôi sẽ điều

tra rõ ràng! Nhưng tốt nhất cậu nên khai báo rõ với tôi, hãy viết một bản báo cáo thật chi tiết, nếu không, tôi nhất định sẽ không để cậu yên!”

Lòng Lương Mộc Tử càng chùng xuống.

Cái chết của Tiểu Như vốn đã là một cú sốc lớn với cô, sau khi nghe xong những lời giải thích của Vương Tư Kiệt, trong lòng cô càng thêm hồ thẹn, dường như kẻ tạo ra màn bi kịch này chính là người làm chị như cô.

Kết quả này cũng làm cho Tiêu Tĩnh rơi vào sự trầm tư.

“Vậy cô có quen biết bạn thân của người quá cố không?” Tiêu Tĩnh không ôm bất kỳ hy vọng nào, người chị vô trách nhiệm này e rằng cũng không cung cấp được manh mối nào hữu dụng.

Lương Mộc Tử lắc đầu, ngấm nghĩa chiếc điện thoại đang cầm trong tay, đột nhiên nghĩ đến một nhân vật quan trọng.

“Đợi đã, để tôi tìm điện thoại!” Nói xong, cô liền ngắt cuộc gọi đến máy Na Phàm, mở sổ của một người đàn ông khác trong danh bạ. “Đây, chính là anh chàng này.”

Tiêu Tĩnh ghi lại số điện thoại và hỏi: “Người này là ai? Có quan hệ gì với cô ấy?”

“Mẽ Thừa vốn là hàng xóm với nhà chúng tôi, cùng lớn lên với Tiểu Như, con bé thường tâm sự với cậu ấy rất nhiều chuyện, có thể coi đó là một người bạn rất tốt của con bé!” Giọng điệu của Mộc Tử không chắc chắn lắm, đã hơn một năm không gặp em gái, rốt cuộc cô ấy đã có biết bao thay đổi, trong lòng người làm chị như cô thực sự cũng không dám chắc.

“Được rồi, vậy cô cứ về trước, nếu có bất kỳ manh mối gì khác, hãy liên lạc với tôi ngay!” Tiêu Tĩnh cho Lương Mộc Tử số điện thoại của mình, rồi để Vương Tư Kiệt tiễn cô ra ngoài.

Lúc vừa bước vào đồn cảnh sát, bầu trời vẫn còn nắng ráo, nhưng khi Lương Mộc Tử bước ra khỏi nơi này thì đã thấy mây đen dày đặc, những cảm xúc bị dồn nén bấy lâu của cô lại càng trở nên khó chịu.

“Mộc Tử, chuyện ngày hôm nay, thành thật xin lỗi, anh...” Vương Tư Kiệt vẫn muốn giải thích, lỗi lầm của năm đó đã kết lại thành nỗi khó chịu trong lòng anh, chưa lúc nào được tháo gỡ.

“Bỏ đi!” Mộc Tử khịt mũi, nhẹ nhàng đưa tay chặn lại hàng lệ đang trào ra và nói: “Đã qua lâu rồi, nó đã chết rồi, tôi cũng không muốn biết thêm điều gì nữa!”

“Nhưng anh vẫn rất thích em...”

“Không!” Cô lập tức giơ tay bịt kín miệng Vương Tư Kiệt, nước mắt không kịp được vẫn tuôn trào. “Đừng nói như vậy nữa! Tất cả đều là chuyện đã qua, hoàn toàn không thể quay đầu lại! Đừng quên, hạnh phúc của tôi được đổi bằng tính mạng của em gái tôi!”

Nghe xong những lời này, trong lòng Vương Tư Kiệt cũng không còn chút cảm xúc nào. Hai người cứ đứng lặng lẽ như vậy trước cửa đồn cảnh sát, không ai mở lời nói tiếng tạm biệt. Anh không muốn để cô đi, cô cũng không muốn cất bước rời đi.

“Mộc Tử, anh đến đón em!” Na Phàm đột nhiên xuất hiện, khiến sự đổ vỡ trong lòng Vương Tư Kiệt không khỏi trở dậy.

Anh tiến lên phía trước, định đứng chắn trước mặt Mộc Tử, nhưng không ngờ cô đã nhanh chân tới đứng bên cạnh Na Phàm. Dịu dàng khoác lấy cánh tay anh, cô nói với vẻ thân thiết: “Đây là Na Phàm, bạn trai của tôi, anh ấy là một thám tử tư!”

Vương Tư Kiệt chau mày, nhìn chằm chằm vào người đàn ông có phần không thuận mắt đang đứng trước mặt mình, sự căm ghét trong lòng càng

dâng trào. Cảm giác đó không thể nói rõ là do sự thích thú của Mộc Tử hay là do sự đố kỵ của anh. Trong mắt anh, Na Phàm hoàn toàn không có chút giá trị nào.

Na Phàm chìa tay ra, nhưng Vương Tư Kiệt lại làm ra vẻ không nhìn thấy. Lương Mộc Tử kéo tay Na Phàm lại, nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta về nhà thôi, đừng để anh ta làm phiền em, đã đen đủi lắm rồi!”

Na Phàm hiểu được nguồn cơn trong đó nên không nói gì thêm, quay người bước đi cùng cô.

Đi qua hai con đường, ra khỏi tầm nhìn của đồn cảnh sát, cô mới buông tay anh ra và thở dài một hơi.

“Mộc Tử, em...”

“Na Phàm, đừng nói nữa! Hãy cho em biết hôm nay anh có phát hiện ra điều gì không?” Mộc Tử lắc đầu, cô biết Na Phàm muốn nói điều gì, nhưng hiện giờ cô muốn dồn hết tâm trạng của mình vào vụ án của em gái, còn những con người không xứng đáng kia, đối với cô, họ sớm đã trở thành quá khứ.

“Bỏ đi, nếu em không muốn nghe thì anh cũng không muốn nói nhiều nữa! Nhưng quả thực cũng có chút thu hoạch bất ngờ!” Na Phàm nhếch khóe môi, châm một điếu thuốc và nói tiếp: “Tuy nhiên, trước khi anh nói ra những lời này, em phải chuẩn bị tâm lý, có thể nó sẽ là một đòn đả kích lớn đối với em.”

Mộc Tử lại gật đầu.

Em gái đã chết rồi, lẽ nào còn có chuyện gì bi thương hơn sao? Lòng cô sớm đã bình lặng như nước.

“Buổi sáng, sau khi mọi người ra về, anh đã làm một cuộc điều tra

trong toàn bộ khu nhà, dường như mối quan hệ của Tiểu Như với những người xung quanh không được tốt lắm!” Lông mày của Na Phàm bắt đầu chau lại, anh không ngừng rít từng hơi thuốc lớn. “Nghe nói, cô ấy là hoa khôi giảng đường trong trường Đại học Y, bị tất cả các nữ sinh ghen ghét, đồng thời cũng là người tình trong mộng của tất cả các nam sinh. Thông tin này có thể được coi là manh mối quan trọng không?”

Cõi lòng nặng trĩu tâm tư của Mộc Tử lại bắt đầu chùng xuống.

Tin dữ về Tiểu Như đã khiến cô không thể chịu đựng được, bây giờ lại thêm những lời sỉ nhục về sự trong sạch của Tiểu Như, trái tim một người làm chị như cô sao có thể chống đỡ?

“Không thể nào!” Mộc Tử do dự. “Với tính cách của Tiểu Như, em ấy tuyệt đối không làm ra những chuyện như vậy! Trừ phi có người tung tin đồn ác ý!”

“Đó cũng chỉ là những đánh giá chủ quan của em đối với cô ấy, thường thường những đứa con ngoan trong mắt gia đình khi ở trường lại có cách cư xử khiến người khác phải kinh ngạc. Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến anh tới đón em.” Na Phàm ném đầu lọc của điếu thuốc đang hút xuống dưới đất, chỉ vào tờ giấy giám định tử thi trong tay Lương Mộc Tử, nói: “Thay vì cứ ở đây phán đoán, chi bằng hãy tận dụng cơ hội đến thu lượm đồ của Tiểu Như để nghe ngóng tình hình!”

Từ trước tới giờ, Mộc Tử vẫn luôn bị vướng mắc bởi vấn đề này, nếu phải đến trường học một mình, cô sẽ cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng bây giờ đã có Na Phàm đi cùng, cũng coi như là một chủ ý không tồi.

“Được thôi, hy vọng kết quả sẽ không như những gì anh nghe thấy!”

Tuy vậy, trong lòng Na Phàm sớm đã có dự liệu, những tin đồn về Lương Tiểu Như ở trường e rằng còn vượt xa những gì anh đã được nghe.

Lương Mộc Tử đi lên trước, Na Phàm bước theo sau, sự trầm mặc trên đường đi khiến anh có cảm giác hơi hoang mang. Trong phút chốc, anh đã tới trước cổng lớn của trường Đại học Y.

Tuy đang là giữa trưa nhưng cảnh tượng bên trong trường Đại học Y lại gợi cho người ta cảm giác u ám, đáng sợ, đặc biệt là hai cột trụ bằng sắt lạnh như băng giống như hai gã khổng lồ đứng sừng sững trước mặt Na Phàm, khiến anh có chút khiếp đảm.

Na Phàm đã thuê phòng ở gần trường Đại học Y được một thời gian, nhưng trước giờ chưa từng bước chân qua cánh cổng của ngôi trường này, tuy vậy anh đã nghe rất nhiều tin đồn liên quan đến nó.

Lương Mộc Tử bước vào trong trường, cố gắng hít thật sâu mùi hoa tử đinh hương đang tỏa hương ngào ngạt làm đắm say lòng người. Kể từ khi tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên cô trở lại trường cũ, ấy vậy mà lại mang một tâm trạng nặng nề như thế này. Cô lim dim mắt, ngẩng đầu nhìn vàng mặt trời phía đối diện, những tia sáng chói chang khiến cô có chút choáng váng.

Trong phút chốc, đầu óc trống rỗng khiến Lương Mộc Tử bước đi không vững, người hơi lão đảo. Từ phía sau, Na Phàm nhanh chóng đỡ lấy cô, để tránh xảy ra những sự cố ngoài ý muốn.

“Cảm ơn.” Cô nói một cách lãnh đạm, trong lòng có chút chua xót.

Na Phàm không nói nhiều, chỉ khẽ thở dài, anh hiểu rõ tâm tình của Lương Mộc Tử nên không tiện nói những lời lẽ mang tính kích động.

“Mộc Tử, sao em lại về trường vậy?” Một người đàn ông trung niên đeo kính tiến thẳng về phía cô, đứng trước mặt Mộc Tử với vẻ hòa nhã, dễ gần.

Mộc Tử ngây người một lúc rồi mới phản ứng lại. Người đàn ông đứng

đối diện cô là giáo sư tim mạch cô chọn theo học hồi đại học, vì cha mẹ đều mắc bệnh tim nên lúc đó cô đã làm phiền ông không ít.

“Giáo sư Vương, đã lâu không gặp thầy!” Mộc Tử chào hỏi một cách lễ phép, nhưng tâm trí lại không đặt ở nơi ông.

Giáo sư Vương đã sớm nhận ra sự thấp thỏm không yên trong lòng Mộc Tử, ông mỉm cười và nói: “Nếu em có việc thì cứ đi trước, lúc nào có thời gian thì đến văn phòng tìm tôi!”

Giáo sư Vương và Mộc Tử vừa gặp mặt đã tạm biệt, Na Phàm bèn cất lời hỏi: “Không biết Giáo sư Vương có biết sinh viên Lương Tiểu Như không?”

“Tiểu Như?” Giáo sư Vương dừng bước, quay đầu hỏi một cách kỳ lạ. “Người anh nói đến có phải là Lương Tiểu Như, em gái của Mộc Tử không?”

Na Phàm gật đầu, nhú chặt lông mày và hỏi: “Đúng vậy, chính là em gái của Mộc Tử! Không biết ông đánh giá thế nào về cô ấy?”

Giáo sư Vương đẩy gọng kính, nói: “Cô học trò này học hành cũng khá, cũng giống như Mộc Tử, có hiểu biết rất sâu đối với những vấn đề về tim mạch. Lẽ nào hai người đến là để tìm Tiểu Như sao?”

Trong lòng Mộc Tử chua xót, giọt lệ ở khóe mắt suýt chút nữa lại trào ra, cô cố nén lại, nghẹn ngào nói: “Giáo sư Vương, không biết thầy có nghe được gì về chuyện riêng tư của Tiểu Như ở trường học không? Em ấy có bạn trai ở trường hoặc có thân với nam sinh nào không?”

Giáo sư Vương khẽ nhếch khóe môi, cười xòa. Tuy ông không có hứng thú gì đối với mấy chuyện đồn đại của các nữ sinh trong trường, nhưng vì Tiểu Như là em gái của Mộc Tử, mà Mộc Tử lại là học trò cưng của ông, nên ông cũng có chút ưu ái trong cách đối xử với nữ sinh này.

“Cô bé luôn là hoa khôi giảng đường, là người con gái trong mộng của tất cả các nam sinh, tôi vẫn chưa nghe nói cô bé có quan hệ hẹn hò với ai, nhưng những nam sinh có quan hệ mật thiết với cô bé cũng không phải là ít!” Những lời này được thốt ra từ miệng Giáo sư Vương khiến lòng dạ Lương Mộc Tử càng thêm bất an. Thì ra, những chuyện không tiện nói về đời tư của Tiểu Như mà Na Phàm đã điều tra được là có thật, em gái Tiểu Như của cô sao có thể như vậy được chứ?

“Nhưng mà...” Mộc Tử thực sự không muốn tin vào sự thật này, cô muốn phản bác nhưng đành cố gắng nuốt những lời đó vào lòng. “Thôi bỏ đi! Dù sao cũng cảm ơn thầy, trước tiên em phải lo hậu sự cho Tiểu Như đã, sau này em sẽ đến thăm thầy!”

Giáo sư Vương bỗng tỏ vẻ sửng sốt.

“Hậu sự? Tiểu Như, em ấy...”

“Tiểu Như đã bị sát hại, sáng hôm nay mới phát hiện ra, nguyên nhân cái chết vẫn chưa được làm rõ.” Na Phàm nói thêm.

Giáo sư Vương càng kinh ngạc, khuôn mặt bắt đầu co rúm lại, sau một lúc lâu mới lặng lẽ nói: “Sao em ấy có thể bị sát hại được? Chuyện này... chẳng phải quá kỳ lạ sao?”

Vành mắt Lương Mộc Tử đã đỏ hoe, nước mắt tuôn trào.

“Giáo sư Vương, sau này chúng tôi sẽ nói rõ hơn! Bây giờ, Mộc Tử muốn đến phòng ký túc của Tiểu Như để thu thập một số di vật, xem có thể phát hiện ra chút manh mối nào không.” Na Phàm đưa chiếc khăn tay cho Mộc Tử, vội vàng tạm biệt Giáo sư Vương rồi hướng về phía phòng của Tiểu Như.